

KÆLENAVN: FINN MUSTANG MEN DÅBSATTESTEN SIGER FINN LARSEN

Vi ved alle, at der op gennem livet opstår øgenavne eller kælenavne. Men for Finn Larsen er det ikke nogen skam at blive kaldt for Finn Mustang. Det er nærmest en hæderstitel.

58-årige Finn er glad for sit lille sted langt ude på landet, hvor han, som han selv siger det, kan være lidt skør, uden at nogen tager anstød af det. End ikke Finn selv.

Finn er bidt af biler. Det siger kælenavnet næsten, men omvendt så er Finn ikke uddannet mekaniker. Som han selv siger det: Man lærer det jo ved at se andre gøre det og så gøre noget selv – nogle gange forkert, men så hedder det bare erfaring, siger Finn med et stort smil.

Finns tidslomme ligger i øvrigt, hvor han tidligere drev autoværksted fra, lige som han solgte lidt biler og kørte lidt autotransport ved siden af.

Man kan måske tilføje Finns tidslomme lidt ekstra: lokal. Finn stammer fra Nakskov – og der er ikke de store armbevægelser. Finn har aldrig ejet et pas, og de helt vilde udskejelser er, når han en gang om året tager ”pornomusens” til træf i Viborg.

I disse lidt bonerte tider er der ikke meget porno over Finns Ford Mustang, men den er i sig selv også en tidslomme. Den er lavet fuldstændig, som man oplevede fede 8-cylindrede amerikerbiler i 70'erne og 80'erne. Lyserødt plys, masser af krom og blank lak og lidt Grease-agtigt udseende og masser af motorlyd.

Men tag ikke fejl, for Finn elsker den sorte

og pinkfarvede amerikaner mere end huset, ”fruen” og alt det andet.

Hvor ”fruen” gerne må gå ud og handle, selv om det er regn, slud og sne, så sker det ALDRIG for Finns Mustang.

Vi sidder og snakker om det at være lidt anderledes i den lille hule, der også i sig selv er en tidslomme. Her er Coca-Cola-reklamer og –glas. Der er glimtende lysreklamer, jukeboks, et stort skab med pokaler og en guitar bøjet i neon. Og, nå ja – en model af Titanic i 1:100. Finn er startet på et projekt, som ligner Titanic selv – det vil ende galt. Men alligevel tager Finn sin humor frem: Det kan sgu ikke svare sig at bruge så meget tid på det, det skal jo alligevel bare ned på havets bund.

Men tag ikke fejl, for der hvor han er nået til, mangler kun nogle – naturligvis håndlavede – redningsbåde og naturligvis farverne. Da vi spørger til, hvad der skal ske, siger Finn bare: Du får mig altså ikke til at brække den over mellem 2. og 3. skorsten, som det skete i virkeligheden....

Men tilbage til bilerne, for naturligvis har Finn ikke kun én bil. Han siger, at det med interesse for biler har han fået ind med modermælken, for både hans far og farfar var ”tosset” med biler. Hans farfar var vognmand og havde også busser i Nakskov i en fjern fortid – på en sidevej til Tårsvej, men Finn indrømmer, at han ikke længere ved, hvor det præcist var.

Ved siden af den berømte Ford Mustang står også to andre klenodier, men det skal jo lige med, at når Finn har kørt en tur i en af sine

meget flotte og meget beundrede biler, så kommer de ind i en særlig opvarmet garage og holder på gulvtæpper. Mustangen får særlig pleje, da den er ca. 48 år gammel, men ikke har så meget som en rustplet. Den bliver nemlig tørret af overalt – også på undervognen, når den har været ude i den ”vilde verden”. Finn tilføjer, at han inden sæsonen starter lige skal have poleret bremsesør og andre ædle dele. Det skal jo nødtigt hedde sig...

Og Finns Mustang har hentet mange pokaler, selv om den i dag har kørt ca. 320.000 km. Den er flottere, end da den forlod fabrikken i 1970.

Til at supplere Mustangen har Finn også en anden Ford-bil. Han siger, at det er hans forfædres skyld, at det blev Ford.

Så den gule Capri er en tro kopi af hans allerførste bil – som han købte som ny hos Ford i Nakskov. 6 cylindre, sort vinyltag – og som Mustangen – helt som ny.

Finn kan ikke have den uorden, hvis ting ikke er 100%.

På den anden side af Mustangen står en anden stor amerikerbil. Men ikke en Ford understreger Finn. Det er Chevrolet – næsten som den vi kender fra Olsen-Banden. Den er købt af en, som hentede den i USA, og det er jo en flyder, som i dag næsten er et fy-ord. Men Finn er lige glad. Den kører 6-7 kilometer på literen, men det er sjovt at køre i noget, som folk – trods den noget miljøvenlige økonomi – vender sig om efter. Og med

et stort grin siger Finn: De moderne bybiler kan jo næsten ligge oppe i bagagerummet på den.

Finn er ikke selv bange for at blive kaldt lidt tosset. Derfor har han selvfølgelig også fået fat i nogle gamle benzinstandere fra dengang, hvor Esso stadig fandtes i Danmark. Der er ikke jordtanke herude, men det kunne være sjovt at få den der store tiger, som var berømt i 60'erne og 70'ernes kampagne fra Esso: Kom en tiger i tanken.

Her kommer det manglende pas på tværs af Finns drømme, for han kunne måske finde en i Tyskland, hvor benzinnæret i hvert fald stadig findes.

Mens vi sidder og nyder den frisklavede kaffe og basserne – for vi skal jo ikke være økofreaks herude i udkanten af Nakskov – falder snakken også på andre af livets små udfordringer.

For nogle år siden kom Finn i tanke om, at han ville have modeltog. Og når Finn har fået en idé, så skal den prøves af, så i et lille hus i mellemgangen mellem garagen med gulvtæpperne og det smukke røde bindingsværkshus er et tidligere brændeskur omdannet til et stort modelbanehus.

Hvor meget modelbanen står Finn i, vil han ikke rigtigt ud med, men der er lagt mange timer i den.

fragtet min Mustang tilbage til USA og køre på Route 66, selv om det sikkert slet ikke er, som vi har set det i så mange forskellige film.

Men Finn siger: Det bliver nok ikke til noget. Jeg er førtidspensionist og må passe godt på de penge, jeg får. Der er ikke plads til de store udsving og armbevægelser, men det kunne være fedt, hvis man havde råd til det – bare én gang i livet at leve på første klasse.

”Fruen” – som hos Finn hedder ”Fru Pederesen” – kører gerne med, når der bydes til træf rundt om på Lolland-Falster, hvor Finn ofte er at se i en af sine meget fine køretojer. Men ellers er hun ikke involveret. Og Finn slutter af med: Så kan jeg da have bilerne for mig selv!

På vej ud siger Finn med sin egen sorte humor: Jeg er godt nok blevet 58 år, men jeg er aldrig blevet rigtig voksen...

